

Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon – Del 2

Vi publiserer her andre del av oversettelsen av Maoist Communist Union sin tekst «Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon». (<https://www.bannedthought.net/MLM-Theory/StrategyAndTactics/MP-PPW-is-not-a-universal-strategy-for-revolution-180119.pdf>) Del 2 handler om de indiske kommunistene (CPI (maoist)) sin vurdering av revolusjonær strategi i imperialistiske land, som et eksempel på en dialektisk forståelse av kampen. Deretter går den inn på de peruanske kommunistenes (PKP) vurdering av at folkekrig er en universell strategi.

CPI (maoist) om revolusjonær strategi i kapitalistiske land

I dokumentet Strategy and Tactics of the Indian Revolution fra 2004, la CPI (maoist) frem sine synspunkter på revolusjonær strategi i de borgerlige demokratiene i kapitalistiske land:

Hvis det er et kapitalistisk land hvor borgerlige demokratiske rettigheter råder, forbereder proletariatets parti arbeiderklassen og dens allierte gjennom åpne, juridiske kamper – parlamentariske, fagforeninger, generalstreiker, politisk agitasjon og andre slike aktiviteter, for å organisere et landsomfattende væpnet opprør når det blir revolusjonær krise, det griper makten først i nøkkelbyer og deretter utvider den til hele landet, samtidig styrker det det hemmelig partiapparat og kombinerer hemmelige, ulovlige og semi-lovlige aktiviteter med åpne og lovlige aktiviteter i henhold til de konkrete

forhold.((Sentralkomiteen i CPI(Maoist), *Strategy and Tactics of the Indian Revolution* (2004), s. 37. Tilgjengelig online her: <http://bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Founding/StrategyTactics-pamphlet.pdf>))

CPI (maoist)

Denne analysen er en syntese av de riktige ideene fra Maos kommentarer om revolusjonær strategi i kapitalistiske og imperialistiske land. Den reflekterer en maoistisk linje om revolusjonær strategi. Gjennom å forstå det dialektiske forholdet mellom lovlig og ulovlig arbeid, og hemmelig og åpent arbeid kan proletariatets parti bygges, massenes bevissthetsnivå kan utvikles, forberedelser til et landsomfattende opprør kan gjøres, og utviklingen av en revolusjonær situasjon kan fremskyndes. Dette arbeidet må gjøres i samsvar med den konkrete situasjonen i et gitt kapitalistisk land.

I den nåværende konkrete situasjonen i USA er det ikke grunnlag for å utføre parlamentarisk- eller valgarbeid. De forseggjorte ritualene for valg på lokalt og nasjonalt nivå tjener en viktig rolle i å opprettholde illusjonen om at det amerikanske valgsystemet gir «demokrati for alle». I virkeligheten opprettholder den demokrati for borgerskapet og diktatur over massene. Myten om amerikansk demokrati må avlives på massenivå. Veksten av en revolusjonær organisasjon bygget blant massene i pågående kamper er den primære måten dette vil bli oppnådd. Systemet, og tilhørende opportunistiske politiske trender, bruker deltakelse i statens valg for å avspore massene fra denne oppgaven. Disse kreftene ser på valg som en strategi for folks seier. I virkeligheten er dette en strategi for revisjonisme og opportunisme. Under store politiske åpninger i fremtiden er det mulig selektiv valgaktivitet kan være en sekundær taktikk for å avsløre systemets og statens mislighold. Men gitt mangelen på masserevolusjonær utvikling og massekamper for tiden, gir

dette ikke mening i vår sammenheng, selv ikke som en taktikk. ((Den kommunistiske forståelsen av parlamentarisk arbeid blir ofte forvrent av opportunister og avvist direkte av eventyrister. Dette gjelder spesielt i kjølvannet av Khrusjtsjovitisk revisjonisme og tidligere feil gjort av Stalin som la grunnlaget for dette avviket. Lenin har analyser av hvordan og når det er fornuftig for et kommunistisk parti å engasjere seg i parlamentariske kamper i «Radikalismen – kommunismens barnesykdom». Av spesiell viktighet er at denne taktikken ledes av et parti med et perspektiv som omfatter hele landet, det kan ikke være orientert mot å vinne plasser i regjeringen, men heller i å eksponere for de brede masser det borgerlige demokratiets utilstrekkelighet og manglende evne til å tjene deres interesser. Selvfølgelig, slikt arbeid kan bare utføres i visse situasjoner som en taktikk og kan på ingen måte bli det strategien til et revolusjonært parti eller dets primære kampmiddel.))

For tiden er det grunnlag for lovlige, ikke-valgorienterte, kampformer som ulike kamper om arbeidsplasser, boliger og undertrykte nasjonaliteter.

South Western Regional Bureau of CPI (Maoist) utdyper videre forholdet mellom lovlig og ulovlig arbeid i 2009 Leadership Training Programme:

Partiorganisasjonen skal være hemmelig, jo mer hemmelig jo bedre. Mens en masseorganisasjon bør være åpen, jo bredere, jo bedre. ((Det sørvestlige regionale byrået til CPI (Maoist), Leadership Training Programme (2009), p. 21. Dette dokumentet er sitert i Jan Myrdals Rød stjerne over India, s 114-116.))

CPI (maoist)

og

Ofta tolker vi uttrykket «utnytte juridiske muligheter» til å bety «fungere lovlig til det er for sent å fungere i det hele

tatt». Kommunister må ha framsyn og ikke handle i blinde. Vi vet at fienden vil slå seg ned, så vi må forberede oss på det når det faktisk er lovlige muligheter. Å utnytte «juridiske muligheter» betyr nettopp dette; bygge bevegelsen på en bred måte og ta hoveddelen av de nye kadrene til undergrunnen. Det betyr også å opprettholde både det juridiske og også det underjordiske nettverket til masseorganisasjonene, slik at når det juridiske knuses, kan undergrunnen fortsette å fungere. ((Ibid, s 84-86.))

CPI (maoist)

Denne analysen fremhever viktigheten av å ha åpent og lovlig arbeid i masseorganisasjoner i dialektisk relasjon til hemmelig og ulovlig arbeid i kaderorganisasjoner. Dette er med på å tydeliggjøre viktigheten av åpent og lovlig arbeid i revolusjonær organisering. CPI (Maoist) sin analyse understreker behovet for å gripe mulighetene som finnes for å bygge organisasjoner over bakken, og den tilhørende nødvendigheten av hemmelige metoder og undergrunnsarbeid slik at statens innsats for å ødelegge åpent og lovlig arbeid ikke kan ødelegge den revolusjonære bevegelsen.

Klarheten i CPI Maoists analyse av den globale situasjonen og den indiske situasjonen, i disse og andre tekster, tjener som viktige eksempler på kreativ anvendelse av MLM i samtiden. Etter vårt syn bør revolusjonære i dag se på materiale som dette for å veilede deres teori og praksis, og ikke kaste bort tid på det revisjonistiske materialet og individene som vi kritiserer i dette dokumentet, bortsett fra som et negativt eksempel.

Kampen mot dogmatistene

Som vi nevnte i introduksjonen, er mye av forvirringen rundt spørsmålet om universaliteten til langvarig folkekrig knyttet til Maos kamp mot dogmatikere i KKP. Disse dogmatikere (også

referert til som de 28 $\frac{1}{2}$ bolsjevikerne) ble opplært i Moskva, og brukte dette til å hevde at de hadde overlegen teoretisk kunnskap om veien videre for revolusjonen i Kina. Spesielt tok de til orde for en mekanisk anvendelse av Oktoberveien på de konkrete forholdene i Kina, og hevdet at strategien til Oktoberrevolusjonen var korrekt og universell.

Mens oktoberrevolusjonen absolutt var riktig, og har mange universelle lærdommer for revolusjonære, antok de 28 $\frac{1}{2}$ bolsjevikerne feilaktig at dette betydde at strategien som ble fulgt i Russland var den eneste riktige strategien for revolusjon. I Om motsigelsen polemiserer Mao mot disse dogmatikere og uttalte:

Prinsippet om å bruke ulike metoder for å løse ulike motsetninger er et som marxist-leninister må følge strengt. Dogmatikerne følger ikke dette prinsippet; de forstår ikke at forholdene er forskjellige i forskjellige typer revolusjoner og forstår derfor ikke at forskjellige metoder bør brukes for å løse forskjellige motsetninger; tvert imot, de adopterer alltid det de forestiller seg som en uforanderlig formel og bruker den vilkårlig overalt, noe som bare forårsaker tilbakeslag for revolusjonen eller gjør et surt rot av det som opprinnelig var godt utført. ((Mao, On Contradiction, MZSW, vol. 1, s. 311-347. Tilgjengelig på nett her: https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-1/mswv1_17.htm))

Mao Zedong

De som tar til orde for universaliteten til langvarig folkekrig i dag, våre samtidige dogmatikere, gjør de samme feilene som dogmatikerne på Maos tid. De forestiller seg at en revolusjonær strategi «er en uforanderlig formel og vil vilkårlig bruke den overalt.» Det faktum at samtidens dogmatikere forkynner at PPW er universell og de på Maos tid proklamerte universaliteten til Oktoberveien, har liten

betydning. Begge nekter å kjempe med det spesielle ved deres situasjon, og dette kan bare føre til tilbakeslag for revolusjonen. De som ikke er i stand til å forvandle en småborgerlig orientering, er ofte tilbøyelige til å utsette seg for antatte mestere og korrekthet, i frykt for assosiasjon med «elevne bakerst i klasserommet». I USA er dette problemet spesielt akutt. Vi må kjempe mot en slik liberalisme, og sette politikken i kommando.

2. Denne feilaktige ideens opprinnelse

Men, i siste instans mener vi det er viktig å spore opprinnelsen og utviklingen til de dogmatiske tendensene som tar til orde for universaliteten til PPW som er forankret i borgerlig ideologi, i MLM-bevegelsen. For tiden er det en rekke forskjellige trender, grupper og individer som forkynner PPWs universalitet; vi vil diskutere noen av disse i detalj, og bryte ned de feilaktige forutsetningene som deres konklusjoner hviler på. Vårt håp er at vi gjennom denne analysen kan klargjøre farene ved denne dogmatiske trenden og dens mislykkede ultra-«venstre» essens.

Gonzalo og PKP om langvarig folkekrig (ppw)

Mange talsmenn for universaliteten til PPW omtaler Gonzalo (Abimael Guzmán) – den tidligere styrelederen for Kommunistpartiet i Peru (PKP) – som den som først syntetiserte eller formulerte denne ideen. I et intervju fra 1988 med El Diario uttalte Gonzalo: «Problemet med revolusjonær vold er hvordan man faktisk utfører det med folkekrig. Slik vi ser dette spørsmålet er at da formann Mao Tsetung etablerte teorien om folkekrig og satte den i praksis, ga han proletariatet sin militære linje, med en militær teori og

praksis som er universelt gyldig og derfor anvendelig overalt i hht. de konkrete forholdene.» ((Se http://cw.routledge.com/textbooks/dawson/data/Interview_with_Chairman_Gonzalo.pdf))

Gonzalo hevdet at teorien om PPW faktisk er et nytt og universelt fremskritt av den «militære linjen» til proletariatet som ble utviklet av Mao. Selv om han modifiserte denne uttalelsen ved å si at PPW må brukes «i samsvar med de konkrete forholdene» i den konkrete situasjonen, gjør ikke denne artikuleringen rede for det faktum at ifølge Mao, var PPW bare mulig i Kina på grunn av semi-føydale, semi-koloniale, semi-kapitalistiske forhold.

Teorien om universaliteten til PPW finnes også i i PKPs 1988 Fundamental Documents; disse dokumentene tilbyr imidlertid lite avklaring eller forklaring:

Et sentralt og avgjørende spørsmål er forståelsen av den universelle gyldigheten til folkekrigen og dens påfølgende anvendelse under hensyntagen til de forskjellige typene revolusjon og de spesifikke forholdene for hver revolusjon. For å avklare dette nøkkelspørsmålet er det viktig å ta i betraktning at ingen oppstander som Petrograd, den antifascistiske motstanden eller de europeiske geriljabevegelsene i andre verdenskrig har blitt gjentatt, i tillegg til å vurdere de væpnede kampene som for tiden føres i Europa. Til syvende og sist var oktoberrevolusjonen ikke bare et opprør, men en revolusjonær krig som varte i flere år. Følgelig kan revolusjonen i de imperialistiske landene bare oppfattes som en revolusjonær krig som i dag ganske enkelt er folkekrig. ((PKP, Fundamental Documents (1988). Tilgjengelig på nett på spansk her: http://www.solrojo.org/pcp_doc/pcp_gd88.htm))

PKP

Enten var Oktoberveien en distinkt strategi for revolusjon,

kvalitativt forskjellig fra strategien til PPW, eller så var den en spesiell form for PPW, men den kan ikke være begge deler. Og likevel var PCP tvetydige – før de til slutt konkluderte med at oktoberrevolusjonen faktisk var PPW fordi den var «ikke bare et opprør, men en revolusjonær krig som varte i flere år». Med denne logikken er PPW ganske enkelt redusert til en kommunistledet krig. Denne reduksjonen negerer det konkrete innholdet i PPW som er formulert av Mao, og erstatter det med en abstrakt generalitet. Dette er en trend i hjertet av dogmatismen: å erstatte konkret innhold med abstrakte formler.

Hvis PPW kan reduseres til denne abstrakte generaliteten, hvordan kan PKP også hevde at «det er med formann Mao at proletariatet oppnår sin militærteori»? Hvis PPW er et generelt begrep som gjelder for enhver revolusjonær krig, hva var da Maos bidrag til denne teorien? Hvordan kan det ha seg at Mao utviklet «en militær teori og praksis som er universelt gyldig» når dette allerede ble praktisert av bolsjevikene? Dette er en grunnleggende motsetning i PKPs argumentasjon som ikke er løst. Etter vårt syn brukte revolusjonen og borgerkrigen i Russland en fundamentalt annen strategi enn PPW i Kina. Maos teori om å omringe byene fra landsbygda, om å bygge opp røde baseområder på steder der hvit makt er svakest, og om å utkjempe en geriljakrig som fører til en manøverkrig og deretter en posisjonskrig, er alle forskjellige fra det som skjedde i Russland, hvor år med revolusjonær organisering satte bolsjevikene i en posisjon hvor de var i stand til å ta statsmakten ved å lede opprør i to byer, etterfulgt av år med borgerkrig for å holde på denne makten.

Dessuten kan de revolusjonære kampene i Russland ikke bare reduseres til opprørene i oktober 1917 og den påfølgende borgerkrigen. Det var en metodisk strategi for å få partiet til å vokse, heve nivået av bevisst kamp blant massene, og forberede revolusjon som dateres tilbake til minst 1901. Gjennom konkrete studier av dynamikken i denne perioden, kan

vi forstå og verdsette spesifisiteten til den russiske revolusjonen som på ingen måte kan reduseres til en bestemt anvendelse av den samme revolusjonære strategien som ble brukt i Kina.

For eksempel skjedde det meste av organiseringen i Russland i ikke-revolusjonære situasjoner. Dette betyr ikke at organiseringen ikke var viktig, men snarere at den ikke innebar åpen militær konflikt med staten, bortsett fra under revolusjonen i 1905 og revolusjonene i 1917. I motsetning til dette, med lanseringen av PPW i Kina i 1927, var Mao og andre i stand til å opprettholde og øke en lokalisert revolusjonær situasjon på landsbygda helt frem til den nasjonale frigjøringen i 1949. Tilsvarende i India har kamerater opprettholdt og utviklet lokaliserte revolusjonære situasjoner de siste 50 årene.

Å forstå de kvalitative forskjellene mellom imperialistiske og undertrykte land gjør at vi kan formulere en korrekt revolusjonær strategi tilpasset den aktuelle situasjonen. Mot PKPs påstand er ikke dette et spørsmål om anvendelsen av den samme generelle strategien på ulike spesielle omstendigheter, men snarere anvendelsen av kvalitativt ulike strategier som historien har vist er anvendelige på ulike spesielle nasjonale forhold.

Så hvorfor insisterer PKP på den universelle anvendeligheten til PPW? Etter vårt syn er det to hovedgrunner, den første er jefatura (førerskapeteorien – vår merknad) og den andre er troen på at Mao skrev «Lenge leve seieren til folkekrigen!» som faktisk ble skrevet av Lin Biao. Førstnevnte var en linje i PKP som mente at Gonzalo var kilden til riktige ideer. Vi kan ikke ta opp alle aspekter av dette avviket i denne artikkelen, ((For mer om dette emnet se Ajith's "Against Avakianism," Naxalbari, Nr. 4. hvor han skriver "PKP brukte formuleringen «Partiets veiledende tanke» allerede før folkekrigen ble innledet. Gonzalo spilte en stor rolle i å kjempe mot revisjonisme, reorganisere partiet og kartlegge den

spesifikke linjen og planene for folkekrigen. Men hvordan kan en part hevde at en «veiledende tanke» har dukket opp selv før dens linje er satt på prøve og verifisert? Dette er i strid med den marxistiske kunnskapsteorien og fremmer en slags idealisme. Avakianistens insistering på at utviklingen av ideologi ikke trenger verifisering av praksis er et annet eksempel” s. 77. Tilgjengelig på nett her: <http://www.bannedthought.net/India/CPI-ML-Naxalbari/Naxalbari-Magazine/Naxalbari-04.pdf>) men ett eksempel bør være tilstrekkelig for å klargjøre dette punktet:

[Gonzalo] tar avstand fra styreformann Maos tese om at strategiens oppgave som vitenskap er å studere lovene for å lede militære operasjoner som påvirker krigens situasjon i sin helhet [...] Ved å ta opp Stalin, kobler han strategi med taktikk og etablerer de strategisk-operative planene som er den konkrete måten strategi er knyttet til taktiske operasjoner. Som et resultat må hver komité utarbeide sine strategisk-operative planer innenfor den strategisk-operative planen som er felles for hele partiet. Riktig disposisjon utgår fra fartøysjefens rettferdige avgjørelse. ((PKP: Bases of Discussion of General Political Line: Military Line (1988). Tilgjengelig på spansk her: http://www.solrojo.org/pcp_doc/pcp_lpg.mi.htm))

PKP

Her hevder PKP at man gjennom korrekt ledelse kan overvinne den objektive motsetningen mellom strategi og taktikk. Selv om denne motsetningen sikkert kan håndteres riktig eller feil, er det subjektivt idealisme å hevde at korrekt ledelse er i stand til å overvinne denne motsetningen. En korrekt linje forneker ikke eksistensen av en objektiv motsetning, snarere utarbeider den et middel for å løse denne og andre motsetninger. I praksis fører jefatura til en kommandoistisk tilnærming til politikk som kveler kreativiteten til massene i navnet til å følge linjen satt av ledelsen. I denne forbindelse er det ikke

overraskende at PKP hevder at Gonzalo «forlater Mao» og «tar opp Stalin». Under denne tilnærmingen til politikk, som ble mest uttrykt i personkulten under Stalin, står ikke massene fritt til å kritisere uriktige ideer fra sentrum, og motsetningen mellom demokrati og sentralisme håndteres på en måte som, hvis den ikke kontrolleres, vil så kimen til revisjonisme og revolusjonens nederlag. ((se Maos kommentar til dette emnet: "Men over en lang periode utviklet [Stalin] metafysikk og skadet dialektikken. Personlighetskulten var metafysikk; ingen fikk lov til å kritisere ham. Slik jeg ser det, er de førti årene av Sovjetunionen en dialektisk prosess [i seg selv]. Det var Lenins dialektikk, og så med Stalin var det mange metafysiske synspunkter.» Fra tale ved kongressen for kommunistiske partier og arbeiderpartier i sosialistiske land (18. nov. 1957), The Writings of Mao Zedong, s. 792, sitert i Single Spark Collectives «Maos evaluering av Stalin»: <http://www.massline.org/SingleSpark/Stalin/StalinMaoEval.htm> ( )) Dette skjedde til en viss grad i Peru, hvor kameratene i partiet i en periode etter erobringen av Gonzalo og flertallet av sentralkomiteen i PKP ikke var i stand til å formulere en linje for fortsatt revolusjonær kamp.

Den andre grunnen til at PKP insisterer på universaliteten til PPW som en strategi, og hvorfor Gonzalo snakker om «en verdensomspennende folkekrig» i sitt intervju fra 1988 med El Diario ((Se http://cw.routledge.com/textbooks/dawson/data/Interview_with_Chairman_Gonzalo.pdf ( ))), skyldes forvirring over forfatterskapet til dokumentet «Lenge leve folkekrigens seier!» Dette dokumentet ble skrevet i 1965 av Lin Biao, og i det hevder han:

Hvis man tar hele kloden, hvis Nord-Amerika og Vest-Europa kan kalles «verdens byer», så utgjør Asia, Afrika og Latin-Amerika «verdens landlige områder». Siden andre verdenskrig har den proletariske revolusjonære bevegelsen av ulike årsaker blitt midlertidig holdt tilbake i de nordamerikanske og vesteuropeiske kapitalistiske landene, mens folkets

revolusjonære bevegelse i Asia, Afrika og Latin-Amerika har vokst kraftig. På en måte presenterer den moderne verdensrevolusjonen også et bilde av omringningen av byer av landlige områder. ((Lin Biao, Long Live the Victory of the People's War! (1965). Tilgjengelig her: https://www.marxists.org/reference/archive/lin-biao/1965/09/people_war/index.htm))

Lin Biao

I PKPs grunnleggende dokument fra 1988 tilskriver de feilaktig forfatterskapet til Lenge leve folkekrigens seier til Mao. ((PCP, Fundamental Documents)) Denne forvirringen, sammen med deres syn på ledelsens absolutte korrekthet, førte til at de konkluderte med at PPW var en universell strategi for revolusjon, og kunne gjennomføres over hele verden, og koordineres til en «verdensomspennende folkekrig.» I stedet for å se behovet for å etablere sosialisme i ett land, fortsette klassekampen gjennom mange kulturelle revolusjoner og fremme en revolusjonær utenrikspolitikk, la PKP til slutt frem en metafysisk linje med «verdensomspennende folkekrig» som har en tydelig likhet med Trotskys konsept om Permanent revolusjon. ((Se Gonzalos kommentarer i hans intervju fra 1988 i El Diario der han sidestiller sosialisme med PPW og talsmenn for å knytte sammen folkekriger i hele verden: «Med hensyn til vitenskapelig sosialisme, er det nok til å peke på folkekrig, siden det er med styreleder Mao Tsetung at det internasjonale proletariatet har oppnådd en fullt utviklet militær teori, og som ga oss militærteorien til vår klasse, proletariatet, gjeldende overalt.» og: «Vi ser på det som en utvikling i fremtiden, innenfor de 50 til 100 årene som formann Mao Tsetung spådde. Vi ser det som store bølger av folkekrig, helt til de samles som legioner av stål til en stor, verdensomspennende rød hær, som Lenin selv sa. Slik ser vi det. Vi tror dette er den eneste veien å følge. Problemet, mener jeg, er at det er en risiko for verdenskrig, og det ville være en enorm massakre, som det bare kunne

komme elendighet, urettferdighet, smerte og død, og flere grunner til å få slutt på det. Den eneste løsningen, er derfor folkekrig, som unnfanget i bølger, vil føre til en verdensomspennende folkekrig og samlingen av stållegionene til det internasjonale proletariatet, av folket, som til slutt skal utføre vårt historiske oppdrag. Vi har den store lykke å leve i disse tiår der imperialismen og reaksjonen vil bli feid bort, fordi hva styreformann Mao har forutsett vil bli oppnådd. Hvis vi ikke ser det selv, vil andre som følger oss, fordi legionene øker mer og mer. Hva er problemet? Hva er nøkkelen? Å sette marxismen-leninismen-maoismen som kommandoen. Og med hovedsaklig maoismen, ta opp folkekrig, som er universelt anvendelig, ta hensyn til karakteren til hver revolusjon og de spesifikke forholdene i hvert land.» Noen eventyrgrupper i Europa fremmet lignende trotskistiske teser. For eksempel gruppen Revolutionärer Aufbau BRD fra Tyskland publiserte nylig en erklæring «Folkets krig inntil kommunismen!»

<http://www.demvolkedienen.org/index.php/en/europa/1807-folk-s-krig-inntil-kommunisme>))

Mens PPW var en riktig strategi for situasjonen i Peru, var det feil å konkludere med at PPW er en universell strategi for revolusjon. Det var også feil å konkludere fra dette til at en verdensomspennende folkekrig var mulig.

Denne teorien var også basert på troen på at verden, i det minste fra 1980 og fremover, gikk inn i «den strategiske offensiven til verdensrevolusjonen». PKP hevdet at «I løpet av de neste 50 til 100 årene vil imperialismens og alle utbytteres herredømme bli feid bort,» som var basert på deres syn om at «Historien ikke kan gå bakover.»((PKP, Somos los Iniciadores (We are the Initiators) (1980). Tilgjengelig på spansk her: http://www.solrojo.org/pcp_doc/pcp_240880.htm))

Denne mekaniske oppfatningen av at historien beveger seg i en lineær linje førte dem til å konkludere med at verdens revolusjonære kamper var i høyvann, selv om år 1980 objektivt

sett var et lavpunkt i verdens revolusjonære kamper. De siste årene hadde det blant annet blitt begått motrevolusjonen i 1976 i Kina, de vietnamesiske kommunistene hadde ytterligere konsolidert seg til den sovjet-revisjonistiske linjen, de revolusjonære i India var objektivt og subjektivt svake etter tilbakeslagene i 1972, og Filippinenes kommunistparti kurtiserte sovjetrevisjonistene.

Alt dette viser at PKPs påstand om at PPW er universell var basert på en abstrakt generalisering, et subjektivt-idealistisk syn på lederskap og et ukorrekt syn på den internasjonale situasjonen. Det er mer i tråd med Lin Biaos tanker enn maoismen. Disse problemene var ikke alltid dominerende i PKP, og PKP førte en vellykket revolusjonær kamp i over et tiår. Men på grunn av deres manglende evne til å ta tak i disse og andre avvik, møtte de til slutt store tilbakeslag. For å unngå å gjenta de samme feil, er det nødvendig å ta en dialektisk materialistisk tilnærming for å evaluere deres suksesser og fiaskoer. En slik overordnet evaluering er utenfor omfanget av denne artikkelen, men vårt håp er at denne kritiske vurderingen av PKPs påstander om universaliteten til PPW kan bidra til en større evaluering av ICM.